

Девојката пламна. Заби очи в земята. Заигра припряно с чантичката си от плетени сръбърни халки, която висеше на колача ѝ. В знойната тишина на това светло малоазийско утро се чуваше само пляска на мраморния водоскок, край който седяха младите.

— Елана! Теодор! Къде сте?

Гласът на императрицата накара Елена сепчато да се дръпне от ръцете на момка. Това бе първата им целувка.

Когато Ирина ~~видя~~ видя двамата да се явяват пред нея, с блеснали от щастие очи, сякаш остър кинжал се блъсна в сърцето ѝ.

Ала тя нагоди лицето си в приязнена и весела усмивка. Протегна ръце към снаха си:

— Има хубава вест за тебе, Елена!

Девојката погледна с любопитство към пергамента в ръцете на свекърва ѝ. Изтича към нея.

— От Търнов ли е, мамо?

— Да. Баща ти и майка ти те викат на кратко ^усвеждаче в Адрианопол. Пратили са люде за тебе...

Радостен вик се изтръгна от устата на Асеновта ^удъщеря. Тя се хвърли на врата на свекърва си и ^упочна да плаче и да се смее.

— Наистина ли? Вярно ли е? Кога ще тръгнем? При мама? Ще видя мама и татко! Дали ще доведат Калиман и малката Тамара? Аз не съм я виждала още... Ах, дано дойде и Петър... Боже и ти света Ходегетрия, колко се радвам!

Тя се обърна към младия си съпруг. Веселостта се стопи ^ув сърцето ѝ.

Бледен и мрачен, Теодор гледаше с укор към майка си. Чима ще я ^уписнете? — казваха тревожните му очи.